

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu't Lima

Pagbubunyag ng Habing Propetiko: Ang Pahayag ni Gabriel kay Daniel

Jeff Pippenger

2024-01-19

Dumating si Gabriel kay Daniel pagkaraan niyang maunawaan ang pitumpung taon ng pagkakatapon na binanggit sa hula ni Jeremias, at ang panunumpa at sumpa ni Moises.

Sa unang taon ng kaniyang paghahari, ako, si Daniel, ay nakaunawa sa pamamagitan ng mga aklat ng bilang ng mga taon na tungkol doon ay dumating ang salita ng Panginoon kay Jeremias na propeta, na magaganap ang pitumpung taon sa mga pagkatiwangwang ng Jerusalem. . . . Oo, ang buong Israel ay sumuway sa iyong kautusan, at tumalikod upang huwag sundin ang iyong tinig; kaya ibinuhos sa amin ang sumpa, at ang panunumpang nasusulat sa kautusan ni Moises na lingkod ng Diyos, sapagkat kami'y nagkasala laban sa kaniya. At kaniyang pinagtibay ang kaniyang mga salita, na kaniyang sinalita laban sa amin, at laban sa aming mga hukom na humahatol sa amin, sa pagdadala sa amin ng malaking kasamaan: sapagkat sa silong ng buong langit ay hindi nagawa ang nagawa sa Jerusalem. Gaya ng nasusulat sa kautusan ni Moises, ang lahat ng kasamaan ito ay dumating sa amin: gayon ma'y hindi namin iniharap ang aming panalangin sa harap ng Panginoon na aming Diyos, upang kami'y manumbalik mula sa aming mga kasamaan, at maunawaan ang iyong katotohanan. Kaya't binantayan ng Panginoon ang kasamaan, at dinala niya ito sa amin: sapagkat ang Panginoon nating Diyos ay matuwid sa lahat ng kaniyang mga gawa na kaniyang ginagawa: sapagka't hindi namin sinunod ang kaniyang tinig. Daniel 9:2, 11-14.

Ang salitang ginamit ni Daniel na isinasalin bilang "ang panunumpa" ay siya ring salitang ginamit ni Moises na isinasalin bilang "pitong ulit" sa Levitico dalawampu't anim. Ipinabatid sa atin ni Sister White na sa kabanata siyam, pinagsisikapan ni Daniel na maunawaan ang ugnayan sa pagitan ng panahong pitumpung taon ni Jeremias at ng panahong dalawang libo't tatlong daang taon. Inutusan si Gabriel sa kabanata walo na ipaunawa kay Daniel ang pangitain ng dalawang libo't tatlong daang araw, at tinatapos ni Gabriel ang kaniyang gawain nang siya'y bumalik sa kabanata siyam, at ipinaalam kay Daniel na paghiwalayin sa kaniyang pag-iisip ang dalawang pangitain na naging paksa ng mga kabanatang pito, walo, at gayundin siyam. Ang dalawang pangitain na iyon ang paksa ng "paglago ng kaalaman" na inalisan ng tatak noong 1798.

Ang pitumpung taon ni Jeremias at ang "sumpa" ni Moises ay kapwa mga sagisag ng "pitong ulit," na kinakatawan ng "panunumpa" ni Moises; subalit ihaharap ni Gabriel ang pagkakabahagi ng panahong dalawang libo't tatlong daang taon. Maitatama lamang ang pagkakahating iyon kapag ang ugnayan sa pagitan ng pangitain ("chazon") tungkol sa pagyurak at ng pangitain ("mareh") tungkol sa pagpapakita ay naipagbukod nang wasto. Sinimulan ni Gabriel sa pagtukoy na may ibinigay na panahong palugit na apat na raan at siyamnapung taon para sa mga Hudyo. Ang panahong iyon ay kapareho ng apat na raan at siyamnapung taong panahon ng paghihimagsik na nagbunga ng pitumpung taon ng pagkabihaag.

Ang salitang "determined" sa talatang dalawampu't apat ay tumutukoy sa panahong mula sa paglabas ng ikatlong dekreto noong 457 BC, hanggang sa pagbabato kay Esteban noong 34 AD, ngunit ang salitang "determined" sa mga talatang dalawampu't anim at dalawampu't pito ay tumutukoy sa mga kapangyarihang nagdudulot ng pagkatiwangwang ng paganismo at ng papalismo.

At pagkaraan ng animnapu't dalawang sanlinggo ay mahihiwalay ang Mesiyas, ngunit hindi para sa kaniyang sarili; at wawasakin ng bayan ng pangulong darating ang lungsod at ang santuwaryo; at ang wakas niyaon ay sa pamamagitan ng baha, at hanggang sa wakas ng digmaan ay itinakda ang mga pagkatiwangwang. At kaniyang pagtitibayin ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo; at sa kalagitnaan ng sanlinggo ay kaniyang papatigilin ang hain at ang handog, at dahil sa paglaganap ng mga kasuklamsuklam ay gagawin niyang tiwangwang, hanggang sa kaganapan, at ang itinakda ay ibubuhos sa nasa pagkatiwangwang. Daniel 9:26, 27.

Ipinabatid ni Gabriel kay Daniel na "pagkaraan" na "mapuputol" ang "Mesiyas," "wawasakin ng bayan ng pangulong darating ang lungsod at ang santuwaryo." Ang paganong Roma ang sumira sa "lungsod at santuwaryo" sa pagkubkob na tumagal nang eksaktong tatlo at kalahating taon mula taong 66 hanggang 70 AD. Itinukoy ni Gabriel na "ang wakas ng digmaan" ay magiging "sa pamamagitan ng baha," at na ang digmaan ay binubuo ng "mga pagkatiwangwang." Ang digmaang isinagawa laban sa Jerusalem at sa santuwaryo ay ang pagyurak na isinagawa ng paganismo at papalismo. Sa pasimula, ang paganong kapangyarihang wawasak sa Jerusalem ay ang Babilonia, ngunit ang paganong kapangyarihang wawasak dito pagkatapos na maipako sa krus ang Mesiyas ay ang paganong Roma. Subalit ang digmaan laban sa santuwaryo at sa hukbo ay isinakatuparan ng dalawang kapangyarihang nagpapatiwangwang, at ang ikalawa sa dalawang kapangyarihang nagpapatiwangwang sa Kasulatan ay ang kapapahan.

Ang kapapahan ang kapangyarihang inilarawan bilang "nag-uumapaw na hagupit," ito ang kapangyarihan sa talatang apatnapu ng Daniel labing-isa, na "umaapaw at dumaraan." Ang pagyurak sa Jerusalem na nagsimula sa Babilonia, at nagpatuloy sa bansang bakal na nagsasalita ng malalabong pangungusap, gaya ng inilalarawan ni Moises sa Deuteronomio, ay sinundan ng kapapahan. Hanggang sa wakas ng pagyurak, ang mga "pagkatiwangwang" ay "itinakda." Sa talatang dalawampu't pito, pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo. Sa kalagitnaan ng linggong iyon, titigil ang makalupang sistema ng paghahandog nang sinimulan ni Cristo ang kaniyang mataas na saserdoteng ministeryo sa santuwaryo sa langit. Dahil sa pagsuway ng mga Judio sa panahong palugit na inihiwalay para sa kanila, ang santuwaryo at ang lungsod ay muli ring gagawing tiwangwang.

Sinasabi ng talata, "dahil sa pagkalaganap ng mga kasuklam-suklam ay gagawin niya itong tiwangwang, maging hanggang sa pagwawakas; at ang nakatakda ay ibubuhos sa tiwangwang." Nang sa wakas ay mapuno ng mga Judio ang kopa ng kanilang panahon ng probasyon hanggang sa labi, ang lungsod at ang santuwaryo ay itinakdang maging tiwangwang hanggang sa wakas ng digmaan. Sa "pagwawakas" ng pagyurak noong 1798, "natakda" na ang kapapahan ay tatanggap ng isang sugat na nakamamatay. Pagkatapos, ang lungsod at ang santuwaryo ay ipanunumbalik at

muling itatayo, gaya ng inilalarawan sa tipo nang ang mga Judio ay lumabas mula sa literal na Babilonya sa ilalim ng tatlong dekreto.

Hanggang sa kaganapan ng digmaang yaon, ang Jerusalem ay yuyurakan ng kapangyarihang papal. Ang mga takdang panahong propetiko na bumubuo sa mga natatanging yugto sa loob ng dalawang libo't tatlong daang taon ay mauunawaan lamang nang wasto kapag nauunawaan ang kaugnayan ng pangitain ng pagyurak sa pitumpung taon kaugnay ng pangitain ng pagpapanumbalik ng santuwaryo at ng hukbo. Ang pagtanggap sa pangitain ng pagkakalat ng sumpa ni Moises ay pagtanggap sa pangitain ng pagtitipon. Ang pangitain ng pitumpung taon ay ang pangitain ng pagkakalat. Ang pangitain ng dalawang libo't tatlong daang taon ay ang pangitain ng pagtitipon. Ang pangitain ng pitumpung taon ay ang "chazon" na pangitain ng pagkakalat, at ang pangitain ng dalawang libo't tatlong daang taon ay ang "march" na pangitain ng pagtitipon.

Samakatuwid, ang pinag-isa ng Diyos ay huwag paghiwalayin ng tao. Marcos 10:9.

Ang dalawang pangitain ay pinag-ugnay sa pamamagitan ng propesiya, at ang pagtakwil sa isa ay pagtakwil sa kanilang dalawa. Ipinakikita ng katotohanang ito na, sa kabila ng pag-aangkin ng Adventismo na pinanghahawakan nila ang hulang dalawang libo't tatlong daang taon, itinakwil nila ang pangunahing haligi ng Adventismo, kasintiyak ng kanilang pagtakwil sa "pitong ulit" noong 1863. Hindi ba ipinahayag ng mga Judio na kanilang tinutupad ang kautusan ng Diyos? Hindi ba ipinahayag ng sinaunang Israel na sila'y naghihintay sa Mesiyas? Walang saysay ang pag-aangkin kung hindi nito pinanghahawakan ang Salita ng Diyos.

Sa kalaunan ay tinukoy ng mga Milerita ang Oktubre 22, 1844 bilang katapusan ng panahong dalawang libo't tatlong daang araw, subalit limitado ang kanilang pagkaunawa. Saka lamang, matapos ang Dakilang Pagkadismaya, dumating ang kaliwanagan hinggil sa makalangit na Santuwaryo at sa pagpapakita ni Cristo sa Kabanal-banalang Dako sa petsang iyon. Saka lamang matapos ang petsang iyon nila nakita ang mensahe ng ikatlong anghel at ang kautusan ng Diyos.

Nilayon ng Panginoon na paigtingin ang liwanag na propetiko na kaugnay ng dalawang libo't tatlong daang taon, at noong 1856 ay binuksan Niya ang pinto tungo sa karagdagang liwanag, subalit sa sumunod na pitong taon ay isinara ng Adventismo ang pintong iyon. Saka lamang pagkaraan ng Setyembre 11, 2001, pinatubayan ng Panginoon ang mga mag-aaral ng propesiya na bumalik sa mga artikulo ni Hiram Edson, at ang liwanag ng "seven times" ay muling nagsimulang umigting.

Sa pagtanggap makita ang ugnayan sa pagitan ng propesiyang may dalawang libo't tatlong daang taon at ng propesiyang may dalawang libo't limang daan at dalawampung taon, naging kapos at hindi ganap ang pagkaunawa ng Adbentismo sa ika-22 ng Oktubre, 1844.

Nang itinakda nang tiyak ni S. S. Snow ang petsa ng pagpapapako sa krus, natiyak ang petsang ika-22 ng Oktubre, 1844.

Alamin mo nga at unawain, na mula sa paglabas ng utos na ibalik at muling itayo ang Jerusalem hanggang sa Mesiyas na Prinsipe ay pitong sanlinggo, at animnapu't dalawang sanlinggo: muling itatayo ang lansangan at ang pader, maging sa mga panahong masalimuot.

At pagkaraan ng animnapu't dalawang sanlinggo ay mapuputol ang Mesiyas, ngunit hindi para sa kaniyang sarili: at wawasakin ng bayan ng prinsipe na darating ang lungsod at ang santuwaryo; at ang wakas nito ay darating na parang baha, at hanggang sa katapusan ng digmaan ay itinakda ang mga pagkatiwangwang. At kaniyang pagtitibayin ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo: at sa kalagitnaan ng sanlinggo ay patitigilin niya ang hain at ang handog, at dahil sa paglaganap ng mga kasuklamsuklam ay gagawin niyang tiwangwang ito, hanggang sa ganap na wakas, at ang itinakda ay ibubuhos sa tiwangwang. Daniel 9:25-27.

Natukoy ng mga Millerite ang wastong petsa ng pagpapapako sa krus, at pagkatapos ay natukoy ang katapusan ng panahong dalawang libo't tatlong daang taon. Natukoy din ang "pagkaputol ng Mesiyas" sa "kalagitnaan ng linggo," kung kailan pinagtibay ni Cristo ang "tipan," dahil pinuno na ng mga Hudyo hanggang sukdulan ang kanilang saro ng panahong palugit, gaya ng kinakatawan ng "paglaganap ng mga Kasuklam-suklam." Ang krus ay naging makasaysayang palatandaan na mahalaga sa pagkilala sa mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi.

Sa kabila ng liwanag na matatagpuan sa mga talatang nagbunga ng gayong makapangyarihang kapahayagan ng kapangyarihan ng Diyos, hindi kailanman narating ng mga Millerita ang pagkaunawa sa mga talatang iyon na kinakatawan ng hangarin ni Daniel na maunawaan ang kaugnayan ng dalawang pangitain. Ang sanlinggong kung kailan pinagtibay ni Cristo ang tipan ay hinati sa dalawang yugto, na kalaunan ay tinukoy ni Sister White bilang kumakatawan sa personal na ministryo ni Cristo sa loob ng tatlo't kalahating taon, na sinundan ng kaniyang ministryong kinatawan ng mga alagad. Nakita nila na ang makasaysayang palatandaan ng krus ay naging angkla upang matiyak ang petsang Oktubre 22, 1844, ngunit hindi nila nakita na ito rin ay kumakatawan sa gitna ng dalawang magkatulad na yugto na tig-tatlo't kalahating taon, at sa gayon ay kumakatawan sa "pitong panahon," na tinawag ng Diyos sa pamamagitan ni Moises na "sigalot ng kaniyang tipan."

Kung magkagayo'y ako man ay lalakad na saliwa sa inyo, at parurusahan ko kayo ng pitong ibayo dahil sa inyong mga kasalanan. At magdadala ako ng tabak sa inyo, na maghihiganti sa alitan ng aking tipan; at pagka kayo'y nagpipisan sa loob ng inyong mga bayan, magpapasapit ako ng salot sa gitna ninyo; at kayo'y ibibigay sa kamay ng kaaway. Levitico 26:24, 25.

Nang pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami, yaon ang tipang tungkol doon ay nakipagtalo siya sa mga suwail na Judio. Ang "alitan ng kaniyang tipan" ay nagsimula noong 723 BK, nang dalhin ng mga Asirio sa pagkabihag ang hilagang kaharian; at pagkatapos, sa loob ng isang libo dalawang daan at animnapung propetikong araw, niyurakan ng paganismo ang literal na Israel. Ang pagyurak na iyon ay sinundan pa ng isa pang isang libo dalawang daan at animnapung propetikong araw, na ang papalismo naman ang yumurak sa espirituwal na Israel.

Ang linggong propetiko kung saan pinagtibay ni Cristo ang tipan, sa katuparan ng pangitain ng dalawang libo at tatlong daang taon, ay kumakatawan din sa pangitain ng dalawang libo at limang daan at dalawampung taon. Naunawaan ng mga Millerita nang sapat ang hula ng dalawang libo at tatlong daang taon upang maipahayag nila nang wasto ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, subalit pinili nilang tanggihan ang ilan sa liwanag na nilayon ng paliwanag ni Gabriel sa kabanata siyam upang ipabatid.

Binigyan ni Gabriel si Daniel ng tagubilin na wasto niyang paghiwalayin (sa isip) ang dalawang pangitain, na kinakatawan bilang “bagay” at “pangitain,” at bilang pagtupad sa tagubiling iyon, ipinabatid sa atin ni Sister White na ito mismo ang pasanin ni Daniel habang pinagsikapan niyang maunawaan ang ugnayan ng pitumpung sanlinggo (isang sagisag ng “pitong ulit”) at ng dalawang libo’t tatlong daang taon.

Ang pagtanggap ng Adventismo sa “pitong panahon” ay naglagay sa kanila sa isang kalagayang hindi nila magawang maunawaan ang katotohanang ang unang yugto ng apat na raan at siyamnapung taon, na inihiwalay mula sa dalawang libo’t tatlong daang taon, ay kumakatawan sa paghihimagsik laban sa tipan na itinutukoy ni Moises bilang “alitan ng kaniyang tipan.”

Hinadlangan din silang makilala na ang pagpapako sa krus sa kalagitnaan ng sanlinggo ay hindi lamang tumukoy sa petsa, sapagkat tinukoy nito ang mismong pinakasentro ng alitan ni Cristo ukol sa pagsuway ng Israel hinggil sa dugo ng tipan. Bulag sila sa katotohanang ang dugong ibinuhos para sa marami sa krus, na siyang nagpapatibay sa kanyang tipan, ay nagpapatibay din sa tipang itinakda sa Levitico dalawampu’t lima at dalawampu’t anim.

Ang sinaunang Israel ay inako ang isang tipan, na kanilang tinukoy bilang kanilang pahayag: “Ang lahat ng sinabi ng Panginoon ay aming gagawin,” samantalang lubos nilang hindi nabatid na ang tipang inihahandog ni Cristo ay nag-aatas na isulat ang Kanyang kautusan sa puso. Ang kanilang Pariseikong pagpapakahulugan sa mga tuntunin ng tipan ang humadlang sa kanila na maunawaan at tanggapin ang tunay na tipan.

Ang Makabagong Israel ay itinukoy ang kahulugan ng dugo ng krus sa kalagitnaan ng sanlinggo sa mga pananalitang nagdudulot ng gayunding pagkabulag para sa Makabagong Israel na umiral sa Sinaunang Israel nang kanilang itinakwil ang Mesiyas at ipinahayag na wala silang hari kundi si Cesar.

Ang makabagong Israel ay bulag sa katotohanang ang kasaysayang ibinalangkas ni Gabriel para kay Daniel ay hindi lamang sumasaklaw sa pagpapatibay ng tipan, kundi pati ang pagkakawatak-watak na ipinapataw sa mga tumatanggi sa tipang iyon, sapagkat tinutukoy ng mga talata na ang paganong Roma (ang prinseng darating) ang wawasak sa lungsod at sa santuwaryo, at na hanggang sa wakas ng digmaan (na siyang yumurak sa santuwaryo at sa hukbo) ay itinakda ang "mga pagkatiwangwang" (sa maramihan).

Sa kasaysayang kung saan ibinuhos ni Cristo ang Kanyang dugo upang pagtibayin ang tipan sa marami, tiyak na tinukoy ang dalawang mapangwasak na kapangyarihan, ang Roma ng mga pagano at ang Roma ng Papa. Ang dugong ibinuhos sa krus ang siyang dinadala ni Cristo sa makalangit na santuwaryo, at ito’y sagisag ng Kanyang gawain na kinakatawan ng pangitaing “mareh” ng dalawang libo’t tatlong daang taon. Ang kasaysayang iyon ay nakahabi sa kasaysayan ng pangitaing “chazon” ng dalawang libo’t limandaan at dalawampung taon, gaya ng kinakatawan ng dalawang mapangwasak na kapangyarihan na yuyurakan ang santuwaryo at ang hukbo.

Ang mga katotohanang inilarawan sa panaginip ni Miller bilang mga batong-hiyas ay nagniningning na singliwanag ng araw, subalit hindi ganap. Sa mga huling araw, kapag ang Sigaw

sa Hatinggabi ay inuulit ayon sa titik, ang mismong mga batong-hiyas na iyon ay ihahagis ng "dirt brush Man" sa bagong, higit na malaking sisidlan, at pagkatapos ay magniningning sila nang sampung ulit na higit kaysa noong una. Sila ang nagiging pagsubok para sa pangwakas na mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang mga batong-hiyas na iyon ay partikular na natukoy ng dalawang saksi na ipinropesiya ni Habakkuk, bilang mga tapyas. Kapag ang dalawang tapyas ng mga tsart ng mga pasimuno noong 1843 at 1850 ay inilapat sa isa't isa, "lina sa lina", natutukoy nang tiyak ang mga batong-hiyas ni Miller, at sa gayong paraan ang mga batong-hiyas na iyon ay kumakatawan sa mensahe ng pangwakas na Sigaw sa Hatinggabi.

Karamihan sa mga katotohanan sa dalawang tsart ay nagpapakita ng mga propesiyang natupad bago ang 1844, tulad ng pagkakakilanlan sa mga hayop sa Daniel 7 at 8. Kinakatawan ang larawan sa Daniel 2. Nariyan din ang pagtatalo kung Roma ba o si Antiochus Epiphanes ang siyang nagtatatag ng pangitain. Nariyan ang unang pagkabigo at ang panahong pag-antala ni Habakuk at ng sampung dalaga. Nariyan ang pagdating ng ikatlong anghel, gayundin ang makalangit na santuwaryo. Nariyan ang "The daily" bilang sagisag ng paganismo. At siyempre, nariyan ang tatlong "Sa Aba" ng Islam. Kapag pinagsama, ang mga tsart ay kumakatawan sa isang paglalarawan ng "paglago ng kaalaman" na nagaganap kapag binubuksan ng Leon mula sa lipi ni Juda ang selyo ng isang propetikong katotohanan.

Sa pagwawakas ng ating pagtalakay hinggil sa pangitain tungkol sa Ilog Ulai bilang sagisag ng kaalamang propetiko na tinanggalan ng tatak sa panahon ng wakas noong 1798, na lumago upang bumuo ng mga hiyas na nasa bagong, mas malaking kaha ng panaginip ni William Miller, muling tatalakayin natin ang mga katotohanang Milerita na nanatiling hindi ganap sa kanilang kasaysayan. Ang ilan ay naiwan na hindi ganap dahil sa kapanahunang kinapapalooban ng mga Milerita, at ang iba nama'y nanatiling hindi ganap dahil sa pagsuway ng mga tumangging sumabay sa sumusulong na liwanag ng ikatlong anghel.

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.

Ang mga isinugo ng Diyos na may mensahe ay pawang mga tao lamang; ngunit ano ang katangian ng mensaheng kanilang taglay? Maglalakas-loob ba kayong tumalikod sa mga babala, o ipawalang-halaga ang mga ito, dahil hindi kayo sinangguni ng Diyos tungkol sa kung ano ang mas nanaisin? Tinatawag ng Diyos ang mga taong magsasalita, na sisigaw nang malakas at hindi magpipigil. Ibinangon ng Diyos ang Kanyang mga mensahero upang gawin ang Kanyang gawain sa panahong ito. May mga tumalikod mula sa mensahe ng katuwiran ni Cristo upang punahin ang mga tao at ang kanilang mga di-kasakdalan, sapagkat hindi nila ipinahahayag ang mensahe ng katotohanan taglay ang lahat ng biyaya at kapinuhang kanais-nais. Sila ay labis ang sigasig, labis ang kaseryosohan, nagsasalita nang labis na katiyakan, at ang mensaheng magdudulot sana ng pagpapagaling at buhay at kaaliwan sa maraming pagód at inaaping kaluluwa ay bahagyang naisasantabi; sapagkat kung gaano sa sukat na ang mga taong may impluwensya ay nagsasara ng sarili nilang mga puso at itinataas ang sarili nilang kalooban laban sa sinabi ng Diyos, gayon din nila pagsisikapang alisin ang sinag ng liwanag mula sa mga matagal nang nananabik at nananalangin para sa liwanag at sa kapangyarihang nagpapabuhay. Itinala ni Cristo ang lahat ng matitigas, mapagmataas, at

nanunuyang pananalitang sinalita laban sa Kanyang mga lingkod, na gaya ng laban sa Kanya rin mismo.

Ang mensahe ng ikatlong anghel ay hindi mauunawaan; ang liwanag na magliliwanag sa lupa sa pamamagitan ng kaluwalhatian taglay nito ay tatawaging huwad na liwanag ng mga tumatangging lumakad sa sumusulong na kaluwalhatian nito. Ang gawaing sana'y nagawa ay maiiwang hindi natupad ng mga tumatanggi sa katotohanan, dahil sa kanilang kawalan ng pananampalataya. Kami'y namamanhik sa inyo na sumasalungat sa liwanag ng katotohanan, na tumabi kayo sa daraanan ng bayan ng Diyos. Hayaan ninyong ang liwanag na mula sa Langit ay sumikat sa kanila sa pamamagitan ng malinaw at matatag na mga sinag. Ibinibilang kayo ng Diyos—kayong pinagliwanagan ng liwanag na ito—na mananagot sa paraan ng inyong paggamit nito. Ang mga ayaw makinig ay pananagutin; sapagkat inilapit sa kanila ang katotohanan, ngunit hinamak nila ang kanilang mga pagkakataon at mga pribilehiyo. Mga mensaheng may banal na katibayan ay ipinadala sa bayan ng Diyos; ang kaluwalhatian, ang karilagan, ang katuwiran ni Cristo, puspos ng kabutihan at katotohanan, ay naipahayag; ang kapuspusan ng Pagka-Diyos kay Jesu-Cristo ay naipamalas sa ating kalagitnaan na may kagandahan at kariktan, upang maakit ang lahat na ang mga puso ay hindi nasarhan ng pagkiling. Nalalaman namin na ang Diyos ay kumilos sa ating kalagitnaan. Nakita namin ang mga kaluluwang tumalikod sa kasalanan tungo sa katuwiran. Nakita namin na ang pananampalataya ay muling nabuhay sa mga puso ng mga may bagbag na loob. Magiging gaya ba tayo ng mga ketonging nilinis, na nagpatuloy sa kanilang lakad, at iisa lamang ang nagbalik upang magbigay ng kaluwalhatian sa Diyos? Bagkus, ipahayag natin ang kanyang kabutihan, at purihin ang Diyos sa puso, sa panulat, at sa tinig. *Review and Herald*, Mayo 27, 1890.